

1 Teret dokazivanja

Pravila o izvođenju i predočavanju dokaza te o načinima izvođenja dokaza u parničnom postupku uređena su Zakonom o parničnom postupku (*Zakon o pravdnem postopku*, ZPP).

1.1 Koja su pravila u vezi s teretom dokazivanja?

Opće je pravilo da stranke moraju navesti sve činjenice na kojima se temelje njihovi zahtjevi i prigovori te predočiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice (članci 7. i 212. ZPP-a).

Tužitelji moraju dokazati činjenice iz kojih proizlaze njihovi zahtjevi, a tuženici moraju dokazati činjenice na kojima se temelje njihovi prigovori. U materijalnom pravu propisano je koja od stranaka mora tvrditi i dokazati određenu činjenicu. Posljedice činjenice koja nije dokazana snosi stranka koja je, u skladu s propisima materijalnog prava, dužna tvrditi i dokazati tu činjenicu (članci 7. i 215. ZPP-a).

1.2 Postoje li pravila prema kojima su određene činjenice izuzete od tereta dokazivanja? U kojim slučajevima? Je li moguće predočiti dokaze kako bi se pokazalo da određena pravna pretpostavka nije valjana?

Postupak iznošenja dokaza obuhvaća činjenice na kojima se temelje zahtjevi i prigovori, znanstvena i stručna pravila te pravila utemeljena na iskustvu. Pravne norme nisu obuhvaćene postupkom dokazivanja jer se na njih primjenjuje pravilo da sud mora biti upoznat s njima po službenoj dužnosti (*iura novit curia*).

Nije potrebno dokazivati činjenice koje je stranka priznala tijekom sudskog postupka. Sud može naložiti dokazivanje priznatih činjenica ako smatra da ih je stranka priznala kako bi mogla ostvariti zahtjev koji ne može ostvariti (članak 3. stavak 3. ZPP-a).

Činjenice koje stranka ne poriče ili ih poriče bez navođenja razloga za njihovo poricanje smatraju se priznatima, osim ako svrha poricanja tih činjenica proizlazi iz drugih izjava stranke. Stranka može isto tako spriječiti učinak pretpostavke priznanja navodeći da ne priznaje činjenice. Međutim, to se primjenjuje samo na činjenice koje se ne odnose na postupanje te stranke ili njezino stajalište.

Nije potrebno dokazivati činjenice koje su priznate i opće poznate (članak 214. stavci 1. i 6. ZPP-a).

Sud činjenicu smatra priznatom bez provjere njezine istinitosti (članak 214. stavak 1. ZPP-a), osim ako smatra da je stranka priznala tu činjenicu s namjerom ostvarivanja zahtjeva koji ne može ostvariti (članak 3. stavak 3. ZPP-a).

Činjenice pretpostavljene zakonom nije potrebno dokazivati. Međutim, može se tvrditi da te činjenice ne postoje, osim ako je zakonom utvrđeno drukčije (članak 214. stavak 5. ZPP-a).

1.3 U kojoj mjeri sud mora biti uvjeren u neku činjenicu kako bi presudu temeljio na postojanju te činjenice?

Kako bi sud mogao donijeti odluku o osnovanosti zahtjeva tužitelja, potreban je visok stupanj istinitosti (materijalni dokaz), odnosno sud mora biti uvjeren u pravno relevantne činjenice.

U nekim je situacijama dokaz vjerojatnosti dovoljan za donošenje odluke, posebno za donošenje određenih privremenih odluka u postupku kojima se ne završava postupak, ali kojima se rješavaju prijelazna pitanja u postupku. Kako bi sudac mogao primijeniti određeno postupovno pravilo, mora biti dokazana vjerojatnost pravno relevantnih činjenica. Međutim, nije nužno da sudac bude uvjeren u njihovo postojanje. U ZPP-u nisu utvrđene činjenice čiju je vjerojatnost moguće dokazati da bi se mogla uzeti u obzir određena norma.

2 Izvođenje dokaza

2.1 Mora li stranka uvijek podnijeti zahtjev za izvođenje dokaza ili sudac u određenim predmetima može izvesti dokaze na vlastitu inicijativu?

U skladu s važećim načelom kontradiktornosti, izvođenje dokaza uglavnom predlažu stranke.

Sud može izvoditi dokaze i po službenoj dužnosti (članak 7. stavak 2. ZPP-a) ako smatra da se stranke namjeravaju nedopušteno koristiti svojim zahtjevima (članak 3. stavak 3. ZPP-a).

Sud može izvoditi dokaze po službenoj dužnosti i u sporovima između roditelja u kojima nije obavezan zahtjevom te čak i ako zahtjev nije podnesen. Sud može izvoditi dokaze i ako nijedna od stranaka nije navela dokaze te ako je to potrebno u cilju zaštite interesa djeteta (članak 408. ZPP-a).

2.2 Ako je zahtjev stranke koji se odnosi na izvođenje dokaza odobren, što slijedi?

Sud odlučuje o tome koje bi dokaze trebalo izvesti radi utvrđivanja odlučujućih činjenica (članak 213. stavak 2. i članak 287. ZPP-a). On donosi odluku o dokazima kojom prihvaća ili odbija zahtjeve stranaka i može po službenoj dužnosti naložiti i izvođenje određenih dokaza.

Ako je zahtjev stranke u pogledu dokaza odobren sudskom odlukom, ona se provodi i dokazi se stvarno izvode. Sud ne obvezuje vlastita odluka o dokazima. On tu odluku može promijeniti tijekom postupka i izvoditi dokaze na temelju kojih je odbacio prethodni zahtjev, a može i izvoditi nove dokaze (članak 287. stavak 4. ZPP-a).

Dokazi se obično izvode na glavnoj raspravi pred sucem koji donosi konačnu odluku (članak 217. stavak 1. ZPP-a). Ako postoje valjani razlozi, dokazi se na zahtjev mogu izvoditi pred određenim sucem (članak 217. stavak 1. ZPP-a). U iznimnim je slučajevima moguće izvoditi dokaze i nakon završetka glavne rasprave kada sudsko vijeće odlučuje hoće li se završena glavna rasprava ponovno otvoriti. Do toga dolazi, prema potrebi, radi nadopune postupka ili radi razjašnjenja određenih važnih pitanja (članak 292. ZPP-a).

2.3 U kojim slučajevima sud može odbiti zahtjev stranke za izvođenje dokaza?

U ZPP-u je posebno propisano da se izvođenje dokaza može odbiti samo ako dokazi nisu važni za odluku (članak 287. ZPP-a), odnosno ako dokazi ne služe za utvrđivanje pravno relevantnih činjenica. Međutim, ZPP ne sadržava posebne odredbe o mogućnosti odbijanja nedopuštenih dokaza ili dokaza koji se ne mogu izvesti na ekonomičan način ili koje nije izvedivo prikupiti.

Stranka mora navesti, najkasnije do prve glavne rasprave, sve činjenice nužne za potkrjepljivanje zahtjeva, pružiti potrebne dokaze za utvrđivanje istinitosti svojih izjava i navesti svoje stajalište o izjavama i dokazima koje je predočila druga stranka. To znači da sud ne uzima u obzir dokaze koje je stranka prekasno predložila. To znači da sud ne uzima u obzir dokaze koje je stranka prekasno predložila. Stranci je obično onemogućeno podnošenje takvog prijedloga (članak 286. ZPP-a). Jedina se iznimka odnosi na slučajeve kada stranka može dokazati da joj je onemogućeno predočavanje dokaza na prvoj raspravi zbog razloga koji su izvan njezine kontrole ili ako dopuštanje dokaza ne bi, po mišljenju suda, dovelo do odugovlačenja spora (članak 286. stavak 3. ZPP-a).

Kad je riječ o nedopuštenim dokazima i dokazima koje nije izvedivo prikupiti, važno je postupati u skladu s člankom 3. stavkom 3. ZPP-a u kojem je navedeno da sud neće priznati zahtjeve stranaka koji su protivni obvezujućim propisima ili moralnim pravilima.

2.4 Koji različiti načini dokazivanja postoje?

U skladu sa ZPP-om priznaju se sljedeća dokazna sredstva: inspekcije, isprave te saslušanje svjedoka, vještaka i stranaka.

2.5 Na koji se način od svjedoka dobivaju dokazi te kako se ti načini razlikuju od onih pomoću kojih se dokazi dobivaju od vještaka? Kakva su pravila u vezi s pisanim dokazima i izvješćima/mišljenjima vještaka?

Svjedoci: svaka osoba koja je pozvana kao svjedok mora se odazvati pozivu te je dužna svjedočiti, osim ako je zakonom propisano drukčije (članak 229. stavak 1. ZPP-a). Svjedoci se saslušavaju na prijedlog stranke, koja mora navesti o čemu će svjedok svjedočiti i dostaviti njegove osobne podatke (članak 236. ZPP-a). Svjedoci se pozivaju na raspravu posebnim sudskim pozivom. U tom ih se pozivu mora upozoriti na obvezu svjedočenja i posljedice neopravdanog izostanka te obavijestiti o pravu na naknadu troškova (članak 237. ZPP-a).

Svjedoci se saslušavaju na glavnoj raspravi. Svjedoke koji se zbog starosti, bolesti ili teškog fizičkog invaliditeta ne mogu odazvati pozivu može se saslušati u njihovu domu (članak 237. stavak 2. ZPP-a). Svjedoci se saslušavaju pojedinačno, a ne u prisutnosti drugih svjedoka koji će se saslušati kasnije (članak 238. stavak 1. ZPP-a). Sud podsjeća svjedoke da su dužni govoriti istinu i da ne smiju ništa prešutjeti te ih upozorava na posljedice davanja lažnog iskaza. Svjedok najprije navodi sve što mu je poznato o predmetu. Sudac koji predsjedava sudskim vijećem ili članovi vijeća te stranke i njihovi predstavnici i opunomoćnici zatim postavljaju pitanja radi provjere izjava svjedoka ili radi dopune odnosno razjašnjenja. Ako svjedoci daju izjave koje su nedosljedne, može ih se suočiti s tom činjenicom (članak 239. stavak 3. ZPP-a). U skladu sa ZPP-om više se ne priznaju prisege svjedoka.

U ZPP-u nije navedena razlika između postupka saslušanja svjedoka i postupka saslušanja vještaka te nisu propisane posebne postupovne odredbe u tom pogledu. Ne postoji razlika između postupaka saslušanja svjedoka i postupaka saslušanja vještaka.

Isprave: iako u ZPP-u nije propisan redoslijed vrijednosti različitih dokaznih sredstava, isprave se smatraju najpouzdanijim dokazima. One se mogu podijeliti u javne i privatne isprave. Javne su isprave one koje u propisanom obliku izdaje državno tijelo koje postupuje u okviru svoje nadležnosti ili isprave koje u takvom obliku izdaje tijelo lokalne samouprave, poduzeće ili druga organizacija ili osoba u okviru izvršavanja javne ovlasti koja joj je propisana zakonom (članak 224. stavak 1. ZPP-a). Privatne su isprave sve isprave koje nisu javne. Potpis na privatnoj ispravi može ovjeriti ovlašteno državno tijelo ili pravna ili fizička osoba s javnim ovlastima (npr. javni bilježnik). Takve ovjerene odredbe u privatnim ispravama imaju javnu važnost i taj se dio isprave isto tako može smatrati javnom ispravom. Dokazna vrijednost javnih isprava utvrđena je odvojeno u ZPP-u. Javnom ispravom dokazuje se istinitost činjenica koje su u njoj potvrđene ili navedene (članak 224. stavak 1. ZPP-a). Iako ZPP polazi od pretpostavke da je sadržaj javne isprave istinit, prihvatljivo je tvrditi da su činjenice netočno zabilježene u javnoj ispravi ili da je javna isprava netočno sastavljena (članak 224. stavak 4. ZPP-a). To je jedino pravilo o dokazivanju u slovenskom parničnom postupku.

Inozemne javne isprave ovjerene u skladu s mjerodavnim propisima imaju istu dokaznu vrijednost kao slovenske isprave, pod uvjetom da se primjenjuju uvjeti uzajamnosti, osim ako je u međunarodnom sporazumu propisano drukčije (članak 225. ZPP-a).

U ZPP-u su propisana i pravila o dostavi isprava (dužnosti dostavljanja isprava) koja ovise o tome je li isprava u posjedu osobe koja se na nju poziva, suprotne stranke, državnog tijela ili organizacije koja izvršava javne ovlasti ili treće osobe (fizička ili pravna osoba).

Vještaci: sud izvodi dokaze vještaka kada je za utvrđivanje ili razjašnjenje činjenica potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže (članak 243. ZPP-a). Građanski sud imenuje vještaka posebnom odlukom i može strankama dati priliku da iznesu svoje stajalište prije imenovanja. Vještaka može imenovati i sudac koji predsjedava sudskim vijećem ili sudac od kojeg se to posebno zatraži, ako je ovlašten za izvođenje takvih dokaza (članak 244. ZPP-a). Vještaci se obično imenuju s popisa stalnih sudskih vještaka, ali se vještačenje može povjeriti i stručnoj ustanovi. Vještak može biti samo fizička osoba. Vještaci moraju prihvatiti svoje dužnosti i navesti svoje nalaze i mišljenje (članak 246. stavak 1. ZPP-a). Sud može kazniti novčanom kaznom vještaka koji se neopravdano ne pojavi na raspravi iako je propisno pozvan, vještaka koji bez opravdanog razloga odbije izvršiti svoje dužnosti, vještaka koji odmah ne izvjesti sud o razlozima zbog kojih ne može (pravodobno) izvršiti vještačenje, i vještaka koji bez opravdanog razloga propusti izvršiti vještačenje u roku koji odredi sud (članak 248. stavak 1. ZPP-a). Sud vještaka može, na njegov zahtjev, osloboditi dužnosti vještačenja samo zbog razloga na temelju kojih svjedoci mogu odbiti svjedočiti ili odgovoriti na pojedino pitanje. Sud vještaka može, na njegov zahtjev, osloboditi dužnosti vještačenja i zbog drugih opravdanih razloga (npr. radno preopterećenje). Oslobođenje od dužnosti vještačenja može zatražiti i ovlaštení zaposlenik tijela ili organizacije u kojoj vještak radi (članak 246. stavci 2. i 3. ZPP-a). Vještak može biti izuzet zbog istih razloga kao i sudac; jedina je iznimka slučaj kada se osoba koja je već saslušana kao svjedok imenuje vještakom (članak 247. stavak 1. ZPP-a).

Rad vještaka obuhvaća nalaze i mišljenje. Sud odlučuje hoće li vještak iznijeti svoje nalaze i mišljenje samo usmeno na raspravi ili će ih podnijeti i u pisanom obliku prije rasprave. Sud određuje i rok za podnošenje nalaza i mišljenja u pisanom obliku. Ako je imenovan veći broj vještaka, oni mogu podnijeti zajednički nalaz i mišljenje kada se u nalazu i mišljenju slažu. Ako se u nalazu i mišljenju ne slažu, svaki vještak posebno iznosi svoj nalaz (članak 254. ZPP-a). Ako se podaci vještaka bitno razlikuju ili ako su nalazi jednog ili više vještaka nejasni, nepotpuni ili međusobno proturječni ili u suprotnosti s okolnostima koje su se istraživale, a ti se nedostaci ne otklone novim saslušanjem vještaka, ponovno se izvode dokazi istih ili drugih sudskih vještaka (članak 254. stavak 2. ZPP-a). Međutim, ako u mišljenju jednog ili više vještaka ima proturječnosti ili nedostataka ili postoji osnovana sumnja u točnost danog mišljenja, zatražit će se mišljenje drugih vještaka (članak 254. stavak 3. ZPP-a). Vještak ima pravo na naknadu troškova i na naknadu za svoj rad (članak 249. stavak 1. ZPP-a).

2.6 Imaju li neki načini dokazivanja veću težinu od drugih?

Na ocjenjivanje dokaza primjenjuje se načelo slobodne ocjene dokaza. Sud prema svojem uvjerenju odlučuje koje će činjenice smatrati dokazanim na temelju savjesne i pažljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka (članak 8. ZPP-a). U slovenskom parničnom postupku stoga nisu postoje „pravila o dokazivanju” kojima zakonodavac unaprijed apstraktno propisuje vrijednost određenih vrsta dokaza. Jedina je iznimka od tog pravila vrednovanje javnih isprava (vidjeti točku 2.5.).

Međutim, u praksi se primjenjuje pravilo da su isprave, na primjer, pouzdaniji dokazi (ali ne i važniji) od ostalih dokaznih sredstava, kao što su iskazi svjedoka ili stranaka.

2.7 Je li za dokazivanje određenih činjenica obvezna primjena određenih načina dokazivanja?

ZPP ne sadržava posebne odredbe o tome jesu li određeni dokazi ili dokazna sredstva obvezni za utvrđivanje postojanja određenih činjenica.

2.8 Jesu li svjedoci zakonski obvezni svjedočiti?

Da. Svaka osoba koja je pozvana kao svjedok mora se odazvati pozivu te je dužna svjedočiti, osim ako je zakonom propisano drukčije (članak 229. stavak 1. ZPP-a).

2.9 U kojim slučajevima mogu odbiti svjedočenje?

Osobu koja bi svojim iskazom povrijedila dužnost čuvanja službene ili vojne tajne ne može se saslušati kao svjedoka, osim ako je nadležno tijelo oslobodi te dužnosti (članak 230. ZPP-a).

Sudac koji predsjedava sudskim vijećem može iznimno dopustiti saslušanje svjedoka koji bi mogao otkriti službenu ili vojnu tajnu ako su ispunjeni uvjeti pod kojima se tajni podaci mogu otkriti u sudskom postupku (ovisno o važnosti podataka i sadržaja isprava za postupak, značajkama i osjetljivosti povjerljivih podataka, važnosti i značaju predmetnih materijalnih prava te o tome bi li otkrivanje povjerljivih podataka ugrozilo djelovanje određenog tijela ili nacionalnu sigurnost).

Svjedok može odbiti svjedočiti (članak 231. ZPP-a):

o onome što mu je stranka kao svojem ovlaštenom zastupniku povjerila

o onome o čemu se stranka ili druga osoba svjedoku kao vjerskom ispovjedniku ispovjedila

o činjenicama koje je svjedok saznao kao odvjetnik ili liječnik ili pri obavljanju kakva drugog poziva ili kakve druge djelatnosti ako postoji obveza da se kao tajna čuva ono što se saznalo pri obavljanju tog poziva ili djelatnosti.

Svjedok može uskratiti odgovor na pojedina pitanja ako za to postoji dobar razlog, a posebno ako bi svojim odgovorom na ta pitanja izložio teškoj sramoti, znatnoj imovinskoj šteti ili kaznenom progonu sebe ili svoje krvne srodnike u pravoj liniji do bilo kojeg koljena, odnosno pobočne krvne srodnike do trećeg koljena, ili ako bi izložio teškoj sramoti, znatnoj imovinskoj šteti ili kaznenom progonu svojeg bračnog druga ili srodnike po tazbini zaključno do drugog koljena (i onda kad je brak prestao) te svojeg skrbnika ili staratelja, usvojitelja ili posvojeno dijete (članak 233. stavak 1. ZPP-a).

Međutim, svjedok ne može zbog opasnosti od uzrokovanja financijske štete odbiti svjedočiti o pravnim poslovima kojima je bio prisutan kao pozvani svjedok, o radnjama koje je u pogledu spornog odnosa poduzeo kao pravni prednik ili zastupnik jedne od stranaka, o činjenicama koje se tiču imovinskih odnosa uvjetovanih obiteljskom ili bračnom vezom, o činjenicama koje se tiču rođenja, sklapanja braka ili smrti te u slučaju kada je na temelju posebnih propisa obavezan podnijeti prijavu ili dati izjavu (članak 234. ZPP-a). Svjedok isto tako ne smije odbiti svjedočiti radi zaštite poslovne tajne ako je otkrivanje određenih činjenica nužno zbog javne koristi ili koristi druge osobe, pod uvjetom da je takva korist veća od štete koja bi se mogla nanijeti otkrivanjem tajne (članak 232. ZPP-a).

2.10 Je li moguće kazniti osobu koja odbije svjedočiti ili je prisiliti da svjedoči?

Da. Ako se svjedok koji je propisno pozvan ne pojavi na sudu, a izostanak ne opravda ili se bez odobrenja udalji s mjesta gdje bi trebao biti saslušan, sud može narediti da ga se prisilno dovede o njegovu trošku te ga može i kazniti novčanom kaznom u iznosu od najviše 1300 EUR. Sud može odrediti takvu kaznu i svjedoku koji se pojavi na sudu, ali nakon što ga se upozori na posljedice odbije svjedočiti ili dati odgovor na pojedino pitanje zbog razloga koje sud smatra neopravdanima. U potonjem slučaju sud može, ako svjedok i dalje odbija svjedočiti, naložiti njegovo zatvaranje sve dok svjedok ne pristane svjedočiti ili dok njegovo saslušanje ne postane nepotrebno, ali najdulje mjesec dana (članak 241. stavci 1. i 2. ZPP-a).

2.11 Postoje li osobe koje ne mogu svjedočiti?

Svjedok može biti bilo koja osoba koja je sposobna dati informacije o činjenicama koje treba dokazati (članak 229. stavak 2. ZPP-a). Kvalificiranost osobe da bude svjedok ne ovisi o pravnoj sposobnosti. Dijete ili osoba koja je proglašena djelomično ili potpuno pravno nesposobnom može biti svjedok ako može dati informacije o pravno relevantnim činjenicama. O sposobnosti svjedoka za svjedočenje odlučuje sud na pojedinačnoj osnovi.

Stranka ili zakonski zastupnik stranke ne mogu biti svjedoci. Međutim, obični opunomoćenik (*pooblašćenec*) i intervenijent (*stranski intervenient*) mogu biti svjedoci.

2.12 Koja je uloga suca i stranaka u saslušanju svjedoka? Pod kojim uvjetima svjedok može svjedočiti videokonferencijskom vezom ili uz primjenu drugih tehničkih rješenja?

Kad je riječ o saslušanju svjedoka, vidjeti prethodni odgovor.

Videokonferencije su uređene člankom 114. a ZPP-a u kojem je propisano da sud može, uz suglasnost stranaka, dopustiti strankama i njihovim zastupnicima da budu na drugom mjestu za vrijeme rasprave i da radnje u postupku izvršavaju na tome mjestu ako se s mjesta na kojem se odvija rasprava osigurava zvučni i video prijenos do mjesta na kojem ili na kojima se nalaze stranke i/ili zastupnici. Isti se uvjeti primjenjuju kada se dokazi izvode putem inspekcija, isprava, saslušanja stranaka, svjedoka i vještaka.

3 Ocjena dokaza

3.1 Ako stranka nije legalno pribavila dokaze, postoje li ograničenja koja sud primjenjuje pri donošenju presude?

Dokazi pribavljeni nezakonitim putem (npr. nezakonitim prisluškivanjem telefonskih razgovora) u načelu se ne mogu koristiti u parničnom postupku. Međutim, sudskom praksom dopuštena je uporaba takvih dokaza u iznimnim okolnostima ako za to postoje opravdani razlozi ili ako bi izvođenje dokaza bilo od posebne važnosti za ostvarivanje ustavom zaštićenog prava. U tom slučaju, osim činjenice da su neki dokazi možda pribavljeni na nezakonit način, odlučujuće je pitanje hoće li slijedom dokaza iznesenih u parničnom postupku doći do ponovnog kršenja ljudskih prava.

Kad je riječ o nedopuštenim dokazima i dokazima koje nije izvedivo prikupiti, u članku 3. stavku 3. ZPP-a propisano je da sud neće priznati zahtjeve stranaka koji su protivni obvezujućim propisima ili moralnim pravilima.

3.2 Hoće li moje svjedočenje biti dokaz ako sam stranka u postupku?

Ako izjava čini dio neke vrste tužbe ili podneska, ona se ne smatra dokazom, nego stvarnom tvrdnjom stranke za koju stranka mora osigurati i odgovarajuće dokaze. Ako je izjava sadržana u ispravi koja je dostavljena kao dokaz za tvrdnje stranke, ta se izjava smatra ispravom.

Izjava koju je stranka dala za vrijeme rasprave isto se tako smatra dokazom jer se u ZPP-u i saslušanje stranaka priznaje kao dokaz (članak 257. ZPP-a).

Ostale poveznice

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Posljednji put ažurirano: 10/01/2020

Verziju ove stranice na nacionalnom jeziku održava odgovarajuća kontaktna točka EJNI-a. Prijevode je napravila služba Europske komisije. Moguće promjene u originalu koje su unijela nadležna nacionalna tijela možda još nisu vidljive u drugim jezičnim verzijama. Europska pravosudna mreža i Europska komisija ne preuzimaju nikakvu odgovornost u pogledu informacija ili podataka sadržanih ili navedenih u ovom dokumentu. Pogledajte pravnu obavijest kako biste vidjeli propise o autorskim pravima države članice odgovorne za ovu stranicu.